

Rom 15, 27

27: Ja, dette ville de svært gjerne gjøre, og de står også i gjeld til dem. For dersom hedningene har fått del i deres åndelige goder, da er det også deres plikt å tjene dem med de materielle goder.

Dette ville de svært gjerne gjøre, sier Paulus. Det har vært deres egen uforskyldte kjærlighet, og ikke noen apostels påbud, som har drevet dem til dette. Dette har Paulus understreket ved å gjenta det, i v. 26 med ordene: "de ... hadde et stort ønske om å få gi en gave ...", og her med at "dette ville de svært gjerne gjøre". Med åpenbar nidkjærhet legger han vekt på akkurat dette at den hjelp vi gir brødre i nød, må bli gitt uforskyldt og av et villig hjerte. Dette taler han også om i 2Kor 9: 7: "Enhver skal gi slik han har bestemt seg for i sitt hjerte, ikke motvillig eller av tvang. For Gud elsker en glad giver". Slike villige og glade givere var nettopp de troende i Makedonia og Akaia.

Likevel har nok en pliktens stemme vært det som har vekket dem opp til å gjøre denne kjærlighetsgjerningen. De var nemlig til og med skyldige til å gjøre de fattige jødekristne denne tjenesten. Paulus sier: "og de står også i gjeld til dem" - er deres skyldnere. Og han forklarer hva denne gjelden har sin bakgrunn i: "For dersom hedningene har fått del i deres åndelige goder, da er det også deres plikt å tjene dem med de materielle goder". Det var gjennom jødene de hadde mottatt det Livets ord som nå hadde gjort dem så rike og lykkelige. Som hadde gjort dem til medarbeidere av Guds salighetsrike. Da var det ikke for mye, vil apostelen si, at de nå tjente disse med noen legemlig bistand. Også i dette har vi mye å lære. De omvendte hedningene var altså skyldnere overfor jødene, var skyldige til å hjelpe de fattige blant dem med nødvendige materielle goder. Alt bare fordi de hadde mottatt Kristi evangelium gjennom jødene. Hvor mye mer er ikke da omvendte kristne skyldige til takknemlighet og tjeneste overfor dem som personlig har vært et middel til deres omvendelse!

Dette taler Paulus om i 1Kor 9: 11: "Dersom vi har sådd den åndelige sæd hos dere, er det da for mye om vi høster materielle goder fra dere?". Og videre: "Den som blir opplært i Ordet, skal ha del i alle goder sammen med den som underviser ham" (Gal 6: 6). På samme måte som i Makedonia og Akaia, vil alltid denne plikten være levende hos alle sanne kristne. De kan aldri verdsette høyt nok den nåde at de har fått del i evangeliets lys. Derfor stadfestes også deres takknemlighet ofte overfor det menneskelige redskapet. Paulus sier om galaterne at de på grunn av denne takknemlighet elsket ham så høyt at de tok imot ham "som en Guds engel, ja, til og med som Kristus Jesus". Og han føyer til at "dersom det hadde vært mulig, hadde dere revet ut deres egne øyne og gitt dem til meg" (Gal 4: 14-15). Dette er ikke noe av det han der er i ferd med å klandre dem for. Men noe han minner dem om fra deres tidligere kristenliv. Så spør han: "Hvor er det nå blitt av den velsignelsen dere hadde den gang?" For denne kjærligheten var bare et utslag av den uendelige salighet og "velsignelse" evangeliet hadde skapt i hjertene deres, og hvor høyt de da satte dette. Slik virker jo den levende nåden.

Hvordan kan da den åndelige tilstanden være der hvor selv de som lovpriser de himmelske skattene, og selv ingen mangel har på de tilsvarende jordiske, likevel vanskelig kan tenke seg å bidra til å underholde fattige tjenerne i Guds rike? Kristi rike kan ikke ha store verdien for slike mennesker som aldri mangler midler å ofre på egne lyster; sitt statusbehov i mat og drikke, klær og boligs! Men de som arbeider for udødelige sjelers frelse, eller en kristen opplæring av barn, betyr så lite for dem at det blir vanskelig å underholde slike! En så stor utakknemlighet for evangeliet pleier den store Gud å straffe ganske forferdelig. Dette gjør han på mange forskjellige måter. Først og fremst slik profeten sier; han fratar disse all velsignelse, alle deres menneskelige goder, når de ikke vil ofre noe av dette på Herrens hus. Slik lyder det i Haggai 1: "Hvorfor? sier Herren, hærskaenes Gud. Fordi mitt hus ligger i ruiner, mens dere har det travelt hver med sitt hus. Derfor har himmelen over dere holdt duggen tilbake, og jorden kan ikke gi sin grøde. Dere venter mye, men se, det blir til lite. Og når dere bærer det i hus, blåser jeg det bort. Og den som tjener for lønn, får lønnen i en pung med hull!". Herren kan bruke ild eller vann. Med uår eller krig kan han brått ødelegge tusen ganger mer enn det som burde vært ofret for hans evangelium.

Men ennå verre hevner han seg over dem som forakter evangeliet. Da tar han bort Ordet, og sender i stedet kraftig villfarelse, forkynnere som ikke har liv i Gud og all slags bedrag (2Tess 2: 10 flg.) der hvor evangeliet én gang ble forkynt så rent og klart, men ble ikke tatt imot. Og så hjemsøkes fedres misgjerninger på barna som nå blir ført vill og bedøves gjennom en forkynnelse av mennesketanker om Gud. Fordi fedrene deres ikke benyttet den nåderike tiden da evangeliet ble forkynt rent og klart. Måtte vi våkne opp for dette i tide! Det er dette Paulus også taler om når han sier: "Den som sår i kjød, skal høste fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden" (Gal 6: 8).

Og når Paulus her retter de romerske kristnes oppmerksomhet mot de kristne blant hedningene, at de var blitt skyldnere overfor jødene, og forteller om hvordan de kristne i Makedonia og Akaia med sine innsamlinger støttet de fattige blant de hellige i Jerusalem, så har han uten tvil dermed på en fin og varsom måte villet minne de kristne i Rom om at de også bør gjøre det samme. Slik har Luther oppfattet dette. Han sier: "Legg merke til den apostoliske måten, hvor forsiktig og fint apostelen Paulus gjennom denne teksten søker å skape en trang også hos romerne til liknende innsamlinger". Her har vi altså en dobbel lærdom: På den ene side at sjelesørgere ikke må true eller tvinge på tilhørerne noen gode gjerninger, innsamlinger o. l. På den andre side bør tilhørerne selv holde klart for seg den plikt de har til dette, og frykte for sitt kjødelige sinn som bare vil beholde alt godt for seg selv. Villig og lett bør de gjøre det gode som både plikt og kjærlighet krever.